

kort geding

THEATER

Portrait

Wolff

Gezien op 19/1 in Monty, Antwerpen
Tournee tot 7 maart

★★★★☆

Zeker bij jongere makers zie je het steeds vaker: theater dat werkt als een decompressieruimte, als een afgeschermde plek waar je eventjes rustig kan verwijten, ver van alle drukte. De acties gaan er traag, de betekenissen zijn er schaars, de details krijgen alle aandacht. Het levert voorstellingen op die vragen om anders te ademen en opnieuw de bijzondere dehdeld te leren zien van weinig bijzondere handelingen. Hoe hou je die non-spanning

toch spannend? Het lijkt het vraagstuk van een hele generatie makers. Opgegroeid met *Big brother?*

In *Portrait* van Thomas Ryckewaert volgen we een meisje (Erika Sainte) in haar flat. Ze komt uit bed, zet koffie, snijdt wat wortels, geeft haar plant water, veegt dat water weer op, kijkt tekenfilmpjes, doucht, gaat op haar balkon staan, kruipt weer in bed. Ze draait.

Ze had Hedda Gabler kunnen heten. Door haar aderen stroomt een diepe verveling, die zich af en toe samenbalt als magma vlak voor de uitbarsting. Bij gebrek aan anderen richten die dreigende kortsluitingen zich tegen haarzelf. Plots staat ze er met een mes, of stopt haar gelach in haar keel. Ze raakt haar spiegelbeeld aan als een diepe zwarte zee waarin ze zou willen verzwel-

gen. *Portrait* portretteert een geestelijke wachtkamer, zelfs een isolatiecel.

Zelf verwijst Ryckewaert naar Hoppers schilderij *A woman in the sun*, waarop een

'Portrait' van Wolff is een theater op dieet

naakt meisje in gepeins bevroren is. Hier op scène roert ze zich. Met dezelfde onvatbare lichtheid, maar ook als in een psychodrama zonder acties, zonder dialogen, zonder slotsom. Wat je ziet, is wat er niet te zien is van wie ze is. Ze ondergaat een zelfreinigende transformatie. Zwart wordt blond.

Voeg daarbij de dreigende soundscapes, het kwijnende licht op de gaasordijnen, de verleiding en misleiding van het oog: op-nieuw blijkt Romeo Castellucci de grote inspiratiebron van jonge beeldende regisseurs. Vooral het verfijnde decor van Erki De Vries doet aan de huiselijke omgevingen van de Italianen denken. De vertrouwdheid ervan is maar schijn.

Ryckewaert is wel meer een impressionist: zijn theater speelt zich af in het vage grensgebied tussen het stille plaatje en de plots uitbraak van betekenis. Dat maakt van *Portrait* een meticulieus uitgetekend tableau vivant, een theater op dieet. Het geeft je na vijf kwartier een gezuiverd gevoel, maar laat je ook op je honger. Decompressie geslaagd.

WOUTER HILLAERT